

VIROLET

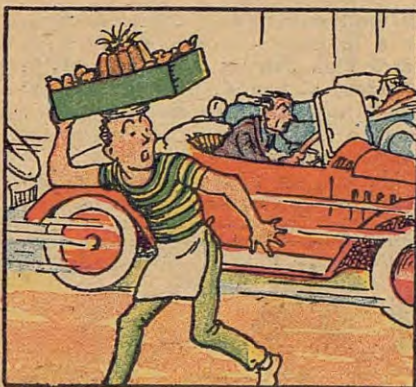
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET,

per SERRA MASSANA

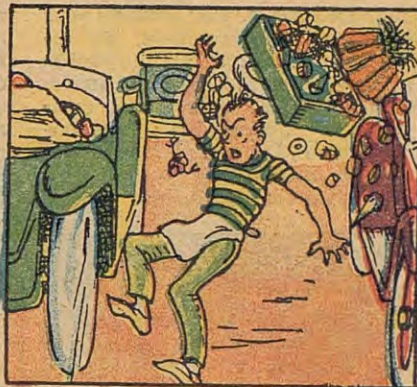
L'APRENT ESPAVILAT

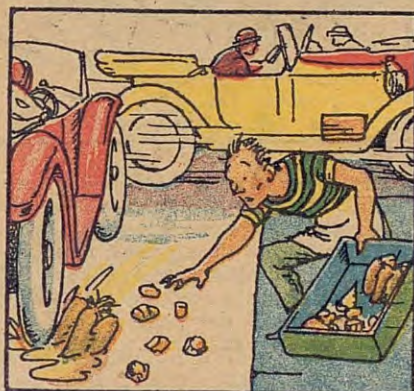
Es en Quimet Noidebé aprenent de confité

quan algun encàrrec fa sempre amb l'ai al cos està

car amb llurs velocitats fan els autos, malvestats

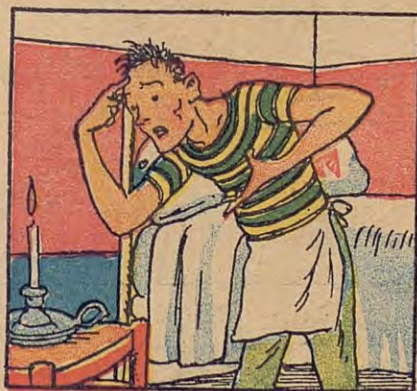
fent a miques i bocins dolços delicats i fins

i ha de sentir-se renyà per l'irat parroquià

a més de la punició que després rep del patró

i per això nit i dia el bon aprenent rumia

fins que un acudit genial ve a lliurar-lo d'aquell mal

desafiant el minyó la imponent circulació.

El cosí d'en Jaumet

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

Quan en Jaumet, junt amb els seus papàs, arribà a Barcelona, de retorn del seu accidentat viatge, trobaren a faltar, entre els parents i amics, el cosinet Antoni: — On és el cosinet Antoni? — preguntà als seus oncles en Jaumet, i aquests li respongueren: — Desgraciadament no ho sabem! Com havia estat? L'Antoni era un

noi molt entremaliat digne de figurar a la colla d'en Gil, en Jordi, la Mercè i en Jaumet (tots els quals ja coneixeu) si hagués anat a estiuajar a Tamaris. Ell, amb els seus pares, anava a La Rocosa, a muntanya, on, naturalment, tenia també amics. Un dia, en plena excursió a Les Planes del Cortès, va esgarriar-se dels

seus companys, i com més feia per a reunir-se amb ells, i ells per acostar-se a l'Antoni, més s'anaven allunyant. La nit anava venint-li al damunt i la seva por era trobar-se cara a cara amb un senglar. I el que tant temia li esdevingué; sort de la seva llestesa a enfilar-se dalt d'un pi. I allí, com un ocellot, s'hagué

d'estar tota la nit, i en fer-se clar intentà vanament d'orientar-se. No veia cap casa de pagès enlloc per poder demanar on era i que l'acompanyessin. Però, de totes maneres, emprengué un camí o altre, i a l'atzar anà caminant per camins i viarany, fins que després d'una pila d'hores de marxa

anà a sortir a una carretera i va ésser la seva pega que uns saltimbanquis francesos el trobaren i que, aprofitant que ningú els veia, el tancaren al carro per treure'l quan ja eren unes quantes jornades lluny d'aquells indrets i no podien témer que el noi fos reconegut. Llavors començà un dolorós apre-

mentatge per al petit Antoni: Es tractava de convertir-lo en un element útil a les representacions de la companyia. En Testaferro l'ensinistrava, i perquè ho entengués millor acompanyava les seves explicacions amb alguns mastegots. El consol del petit Antoni fou trobar que en la mateixa companyia hi

havia també un nen i una nena tan dissortats com ell: la Claretà i en Nicolau. Per ells ja havia passat l'època dels cops, perquè en l'actualitat eren dos perfectes artistes. De poble en poble anaren rodolant fins arribar a França, i cada dia l'Antoni, en Nicolau i la Claretà esdeve-

nien més amics. Com que cap dels tres amiguets estava conforme en continuar indefinidament aquella vida, començaren a tramir una conspiració per a fugir i no ésser novament atrapat. Però s'havia de fer tot amb molt compte perquè en cas que la temptativa fallés ja es podien preparar, que

la seva situació dins la companyia resultaria empitjorada. Calia dur-ho tot en secret perquè la «Monique» (la muller d'en Testaferro) era com una espia, i quan els veia parlar baix, amb unes quantes clatellades repartides equitativament, desfeia el grup.

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

L'ARTISTA

El senyor Rafel Rafeques volia pintà el davant de sa formosa torreta situada a Sant Cugat. Va llogà un pintor de fama en l'art del bell decorar i va encarregar-li l'obra dient-li: «No li vull dar cap pressa, faci-ho amb calma perquè quedi bé com cal» El pintor, què més volia sinó passar-hi jornals! Començà, doncs, sense pressa (pinzellada cada quart) i amenitzava sa feina amb cançons de music-hall i *solos* de la *Traviata* i d'*Il piccolo Marat*. Don Rafel sovint patia de neuràlgia i mal-de-cap, i en sentí aquelles cantades la minyona va enviar a di al pintor amb bons *modos* que no cantés, treballant. Féu la minyona l'encàrrec, i el pintor li contestà:
— Digu a Don Rafel Rafeques

que va molt equivocac.
Diu que canto quan treballa i no és així. Li dirà que és cert que canto, prò en canvi de treballar no ho faig pas.

LA VENJANÇA

En Miquel arribà al despatx aquell matí amb un ull de vellut i cara d'intens enuig.

— Què et passa? — li demanà un dels seus companys. — Per què fas tan mala cara?

— Quasi res! — remugà en Miquel. — Veuràs que ahir vespre, quan arribava prop de casa, sens previ avís, se'm tirà al damunt un ciclista sense fanal ni bocina, que em féu caure i em regalà aquest ull de vellut.

Quan vaig poder alçar-me vaig veure que ciclista i bicicleta eren a terra. Al ciclista li vaig donar una bona estirada d'orelles, i la bicicleta la vaig prendre pel meu compte, i a cops de peu i cops de puny la vaig desfer completament.

— Així devies quedar satisfet, amb tal venjança.

— Satisfet! Com hi ha món! Després va resultar que el ciclista era el meu noi, que havia sortit a donar una volta amb la meua bicicleta!

EL POBRE PAGÉS

-- El públic de Barcelona és ben mal educat! — exclamava en Tòfol, en tornar a Viladellops.

— Per què ho dius? — li demanà un dels seus amics.

— Perque quan un home cau pel carrer tots riuen. Jo mateix ho he vist, un pobre home va caure d'esquena i restà assegut al mig de l'acera amb el cistell capgirat i l'ànec i el conill fujint esverats. Doncs tothom va riure!

— I tu, no?

— No, perquè era jo el que havia caigut.

PRUDENCIA ABSOLUTA

Un senyor molt temerós del mar, rebé del seu metge l'ordre irrevocable de prendre banny d'onada.

El pobre home, amoïnà, veient-se ja presa d'algun tiburó o joguina de les ones encrespades, es dirigí, amb pas vacil·lant i amb autobús trontol·lant, cap a l'Àstiller.

Una vegada allà, contractà els serveis d'un banyaire per tal que el conduís a les terribles ones i podés salvar-lo en cas d'accident. Quan esti-

per En GUILLEM D'OLORÓ

gueren ambdós un xic internats en l'aigua i que aquesta els arribava ja més amunt dels genolls, digué el pobre pacient al seu banyaire:

— Sobretot, prudència! No ens aventurem massa!

— No tingui por — respongué l'altre. — No m'aturaré pas, perquè jo tampoc sé nedar.

QÜESTIÓ DE GRAVETAT

— Newton va descobrir la llei de la gravetat — explicava el mestre als seus deixebles. — Un dia, estant sota d'un arbre, li va caure una poma al cap, començà de rumiar per què queia la poma i va descobrir que era en virtut de l'atracció de la terra. Això és la llei de la gravetat; si no fos per la llei de la gravetat no ens podríem sostenir sobre la superfície de la terra.

— I, escolti, senyor mestre — exclamà el *tonto* de la classe — abans de descobrir-se aquesta llei, com es sostenia la gent?

LA DOMADORA

El domador del Circ Pallissa havia caigut malalt i no tenia substitut. El *manager* estava desesperat perquè el número del domador era el que atreia més gent a les seves funcions i temia una considerable baixa en la recaudació si es suprimia.

Poca estona abans de començar la funció es presentà una senyora de certa edat, però molt robusta i amb cara de jutge de primera instància, que demanà veure el director.

Aquest acudí i li demanà què desitjava.

— Sóc la mare política del domador i vinc a oferir-me per ocupar el seu lloc.

— Però ja sap vostè que la professió del seu gendre és molt difícil i perillosa? — preguntà el director, dubtant. — L'ha practicat alguna vegada l'art de domar feres?

— No senyor, però, veurà, el meu gendre domina les bèsties perfectament, no és així?

— En efecte.

— Doncs, jo a ell el domino també del tot!...

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

LA UNIO FA LA FORÇA

Això s'escaigué a les darreries de la tardor; quan ja el fred comença a fer de les seves i els homes es vesteixen amb les robes més gruixudes men-

tre els arbres s'han despul·lat de la seva darrera fulla.

Heus ací que un Brau anava cavil·lant pel bosc, mirant de trobar solució al problema de passar l'hivern que s'atansava i que prometia ésser dels més enverinats, quan s'escaigué a trobar un Be.

— On vas, bon be? — li preguntà.

— Cerco un bon refugi per resguardarme del fred durant l'hivern que s'acosta — respongué el Be.

— Doncs si vols, és una feina que podem fer-la plegats, car a tots dos ens convé un recer semblant.

I varen començar a caminar tots dos pel bosc. Al cap d'una estona que caminaven varen trobar un Garrí.

— On aneu, bon Garrí? — li preguntaren els dos companys.

— Vaig a la recerca d'algun lloc que m'abelleixi per passar la hivernada que s'atansa.

— Doncs si voleu, és una feina que podem fer-la tots tres plegats, car a tots tres ens convé un recer semblant.

— Ja està dit — féu el Garrí. I seguiren la caminada bosc enllà.

Al cap d'una de camí toparen amb un Ànec.

— On vas, bon Ànec? — li preguntaren.

— Cerco un lloc arreceradet per tal de passar-hi l'hivern que ve.

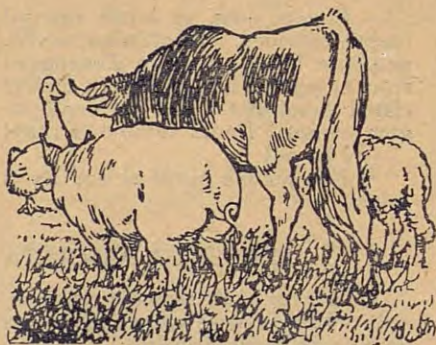
— Doncs si vols, és una feina que podem fer-la tots quatre plegats, car a tots quatre ens convé un recer semblant.

I el bon Ànec s'ajuntà a la colla.

Caminaren una bona estona, i a la fi trobaren un Pollastre.

— On vas, bon Pollastre? — li preguntaren.

— Cerco un lloc avinent per passar l'hivern que ja comença — respongué.

— Doncs ja pots ajuntar-te a la nostra colla, car nosaltres cerquem el mateix.

I seguiren el camí tot anant xerrant de les mútues conveniències. Varen caminar molt i molt sense poder arribar a trobar el recer que els hi convenia.

— Què podríem fer? Heus ací l'hivern que ja el tenim a sobre i els primers freds ja s'han deixat sentir...

— Jo — féu el Brau — sóc del parer de construir-nos una cabanya en la qual poguem cabre tots, perquè si no ho fem de seguida, a la primera nit que apretingui el fred ens quedarem tots erts. Si tots ens hi posem amb fe, en menys de mitja jornada la tindrem acabada.

El Be, respongué:

— Mireu, companys: Jo tinc un abríc de llana que prou bé que m'escafa. Em sembla que no em cal tre-

ballar, doncs. M'ho passaré tapat amb el meu abríc.

El Garrí, hi afegí:

— Ben mirat, a mi el fred mai m'ha

perjudicat massa i em sembla que bé puc arreglar-m'ho com els altres anys: Faré un clot a terra i m'hi colgaré. Em sembla, doncs, que no em cal treballar.

L'Ànec, respon:

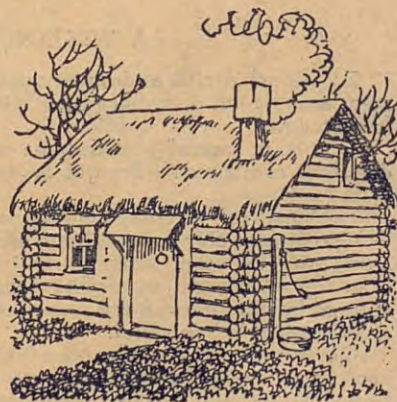
— Doncs, mireu: Jo pujaré a la branca d'un abet; una ala em servirà de matalàs, i l'altra de flassada. Ja en podrà venir de fred, que el que és jo sí que me'n podré ben riure. Per què em cal, doncs, treballar pels altres?...

Ja respon el pollastre:

— I doncs? Que potser no en tinc, jo, d'ales per tapar-me i guardar-me bé del fred? Ja us ho fareu, nois, els que vulgueu cabanya. A mi no em cal pas treballar-hi.

El Brau veié ben clar que no podia pas comptar amb l'ajut dels altres i ja es feu càrrec de fer-se la cabanya ell tot sol.

— Està molt bé, companys — els hi digué! — ja em faré jo tot sol la cabanya ben calentona que em guardarà del fred, però... Pobres de vosaltres!

Guardau-vos de venir a trucar a la porta si el fred vos atueix algun dia!

nya. Ja t'ho passaràs com podràs, car jo no et deixaré pas entrar.

Però el pobre Be va insistir amb una veu tan feble tan feble, que per fi el bon Brau el va deixar entrar.

La neu que havia caigut va anar xopant la terra, i el Garrí que hi estava colgat va començar a sentir una gelor que li arribava fins el moll dels ossos. No podia ja aguantar més i es decidí a anar a trucar a la cabana del bon Brau:

I sense dir res més posà mans a l'obra i es construí una cabanyeta que feia d'allò més goig. Quan la tingué acabada s'hi establí i tancà ben tancada la porta.

Aviat arribà el cor de l'hivern, i cada dia que passava, el fred era més punyent. Una nit va caure una nevada que deixà tots els camps i totes les muntanyes embolcallats de blanc. El pobre Be, tremolant de fred (puix la seva escalforeta fonia la neu que li queia al damunt, i l'aigua glaçada li entrava fins a la pell), va arriscar-se a arribar fins a la porta de la cabanya del bon Brau, i trucà:

— Pam, pam! Bon Brau, obriu, si us plau que amb la glaçada d'aquesta nit, com mai pensava, m'he enfredorit. L'agraïment que us serviré serà etern! Be... be... be... be!...

— Oh, no, bon Be! — féu el Brau, des de dins de la cabanya. — Tu mateix em digueres que tenies un bon abríc de llana per passar l'hivern i que no necessitaves ajudar-me a fer la caba-

Brau, des de dins de la cabana. — Tu mateix em digueres que el fred mai no et perjudicava masa i, per tant, que no necessitaves ajudar-me a er la cabanya. Ja t'ho passaràs com podràs, doncs, perquè jo no et deixaré pas entrar.

Però el Garrí va insistir, i per fi, el bon Brau, que era un bon janot, el va deixar entrar pensant que Déu li premiaria la bona acció.

Al cap d'una estona arribaren a la porta de la cabanya l'Ànec i el Pollastre, i trucaren a la porta:

— Co-co-ro-coc! Bon Brau!
— Nac, nac! Obriu, si us plau!
— Obriu la porta un xic!
— Deu-nos amable abríc!
— En un dels reconets!...
— I ens tindreu satisfets!
— Au! No sigueu mesquí!
— Nac, nac!

— Qui-qui-ri-quí!...

— Oh, no, bons amics; vosaltres

teniu un parell d'ales que us serveixen de matalàs i de flassada i us guarden molt bé del fred; ja us ho passareu com podreu, que jo no us obriré pas!...

Però el Pollastre i l'Ànec insistiren amb una veu tant de llàstima, que decidiren el bon Brau a obrir-los.

Tal com podeu veure, es varen tornar a reunir els cinc amics. Al cap d'una estona el Pollastre ja es trobava tot reconfortat, i en senyal de joia va engegar una de les seves cançons preferides; aquella que fa:

— Qui-qui-ri-quí!
tinc la cresta vermella,
qui-qui-ri-quí!
i les plumes d'or fi!...

Quan la Guineu, que passava per aquells voltants, oí aquella veu tan coneguda d'ella, es va enternir tota i les dents li creixeren almenys un través de dit!

Es va atansar a la cabana i va espiar per una esclatxeta:

— Manoi! — va pensar. — Hi ha massa gent, per una persona sola com

(Continuarà)

La pilota màgica

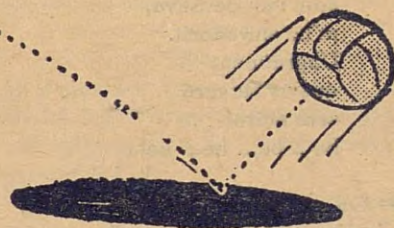
Pintem un forat ben gran per enredar en Joan.

T'ensenyaré una pilota que enlloc de caure rebota.

No hi ha trampa, mira-ho bé. Veuràs ara què faré.

La llenço a la claveguera. No hi cau, segueix sa carrera.

Vejam jo si ho sabré fer correm a l'altre carrer.

I ho ha provat el minyó en un forat de debò.

André RIGAL

UN RETALLET DE CADA COSA

HUMOR D'ALTRE TEMPS

Si hom no logra viure bé i desitja suïcidar-se el dia bo per matar-se és el trenta de febré.

***

Quan de la vila d'Amer van treure el metge Balaga així va exclamà el fosser: — Ara sí que estaré en vaga!

A. i A.

— A on tiro les escorxes de meló, senyora Clara?
— Tira-les allí on vulguis!
I les hi tirà a la cara!

J. CARCASSÓ

— Què fa el marit de l'Agnès tot el dia dalt la quadra?
— Res, treballa com un lladre.
— Tothom treballa com és.

SERAFÍ PIARRA

Josep Barneda em diguí jo que sense mals ni danys passats seta ra nou anys robust i trempat visquí.

Un metge, no diré quí, sols un dia em visità; un vomitiu m'ordenà, jo vaig dir que no el volia; respongué que em curaria... i vaig morir l'endemà.

JOSEP ROBREÑO

— Veus què et deia, Benvingut, del meu llibre? Es cosa gran!
Tota l'edició he venut!

— Sí, l'he vist tota a l'encant.

M. BUSQUETS

— Tinc una tartana amb molles, deia en Pep per alabar-se. I les molles, són d'un cop que hi va menjar ensiamada!

P.

— Les mentides m'exasperen!
deia un dia la Lluïsa.

Es tan bell dir veritat!...

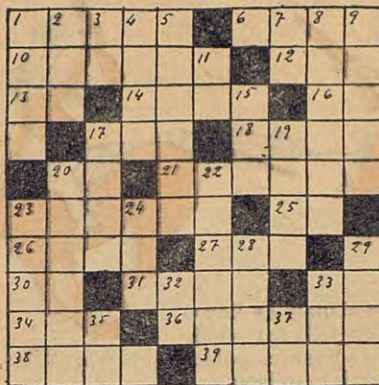
— I duïa les dents postisses!

J. CARCASSÓ

JEROGLIFIC COMPRIMIT

Qui pega — pega pega

MOTS CREUATS

Horizontal: 1 Assassinem. 6 Després d'avui. 10 Parar. 12 A Cardona. 13 Nota. 14 Voraviu. 16 Negació. 17 A la llàntia. 18 Nom de Papa. 20 Possessiu femení. 31 Grandesa (en valencià antic). 23 Nom castella-aragonés. 25 Contracció de a el. 26 Dirigir-se. 27 Al billar. 30 Prenominal femení. 31 Emplear. 33 Pronom feble. 34 Punt cardinal. 36 Cognom patronímic rus. 38 Regne de l'Àsia. 39 Pinya d'Amèrica.

Vertical: 1 Femení de pare. 2 Deessa de la discòrdia. 3 Pronom personal. 4 diminitiu d'era. 5 Amoïni. 7 Del verb ésser. 8 Nom d'home, que es celebra el primer de gener. 9 Ocell marí. 11 Ral sense a. 15 Dibuxant català. 17 Primer compte de Barcelona. 10 Personatge mitològic, pare de Io. 20 Sinònim de betzol. 22 Rosegarva com les rates. 23 Desigs. 24 No cuit. 28 Vall pirinenca. 29 Possessiu femení. 32 Afirmació. 33 Del verb ésser. 35 Possessiu femení. 37 Prenominal femení.

FARLES D'ISOP

VIII — La mustela

Una mustela entrà en l'obrador d'un serraller i llepava una llima que hi havia a terra. La llengua se li pelà i en sortia força sang, però ella, pensant arrancar quelcom del ferro, acabà per destruir-se la llengua.

Moraiitat: Aquesta faula va per als que en ses disputes a si mateixos es perjudiquen.

NOVES I COMENTARIS

Diuen que s'han obert cent pous de petroli a l'Afghanistan. A Barcelona tenim ja més de mil fonts de benzina.

Recentment, el públic que havia acudit a un concert de piano, va esclatar en una unànime riallada en veure que els organitzadors s'havien oblidat de proveir-se de piano. Llur joia, però, durà poc. Aviat en portaren un.

Un home de baixa estofa, per haver fet una estafa per medi d'una estufa rebé un estofat de l'estafat.

S'han inventat discs per gramòfon intrencables. Quina desgràcia!

S'han inventat uns rellotges de butxaca que toquen les hores amb un soroll molt penetrant. Així quan els tindrem a ca l'empenyo podrem sentir quina hora és.

Solucions al número passat

Fuga de consonants:

La sardada de l'avellana pica de peus i balla de gana la sardana de Ripoll mata la puça i deixa el poll

Al jeroglific: Sobrescrit.

Mots creuats:

J	O	S	E	P		F	E	M	E	R
E		A	M	O		O	M	S		O
U	C		U	R		R	E		E	S
R	A	P		F		Ç		A	R	A
E	P	A	M	I	N	O	N	D	A	S
						R	U	S		
H	E	R	O	I	C	A	M	E	N	T
O	N	A		T		M		S	O	R
M	E		T	Z		E	P		S	E
E		F	I	A		N	A	S		N
S	A	L	A	R		T	R	O	N	A

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 393 — Rosa Bemeda

N.º 394 — Faust Vergés

N.º 395 — Carma Sabot

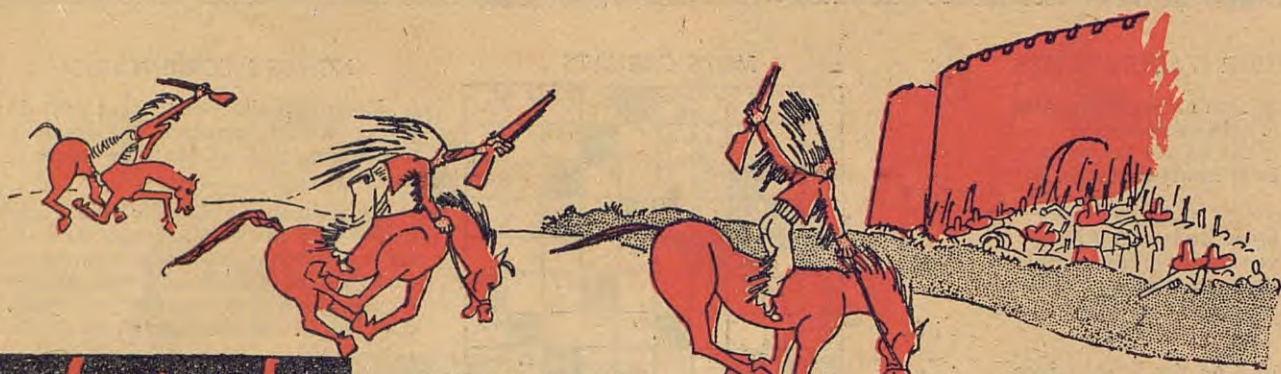

N.º 396 — Assunció Joanola

ELS PRESONERS

per CASTANYS

1. Els «Ullals de llop», la tribu de pells roges més ferotge de quantes poblaven el Far West, un jorn ataca el fortí d'Hamundsou.

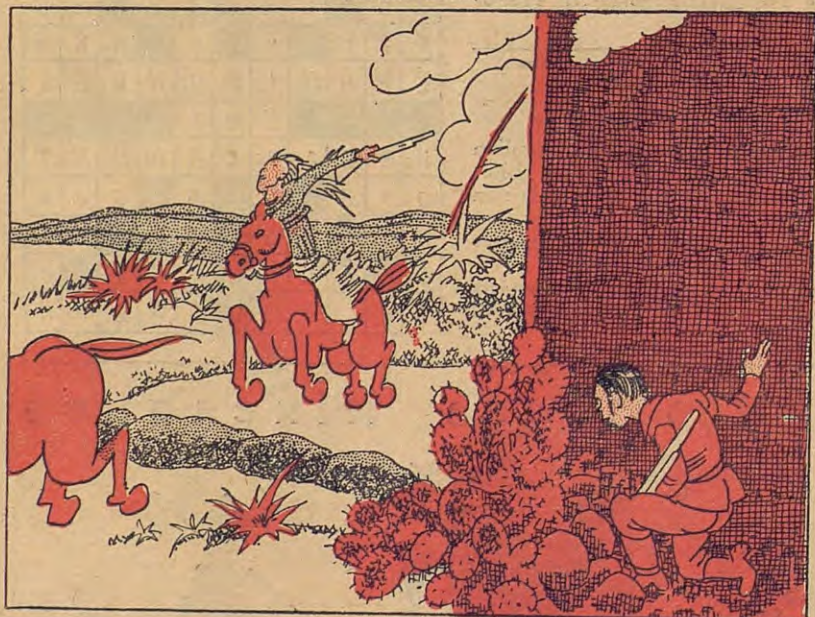

2. La heroica defensa dels braus defensors del fortí no serví de res. Les armes de foc devingueren roentes de tant disparar, però els pell-roges que formaven legió semblava que brollessin de la terra, car quants més en queien més n'hi havia.

3. La lluita d'arma blanca prengué caràcters de tragèdia. Igual que teres, els pell-roges atacaven follament fent-se amos del fortí en pocs moments.

4. De res els valgué als braus defensors del fortí el lluitar desesperadament, els que no caigueren lluitant, fóren fets presoners. El fortí cremava de diversos indrets i d'arreu sortien columnes de fum.

5. Hans fou l'únic que no caigué en poder dels «Ullals de llop». Capolat per l'esforç de la lluita pogué veure amagat entre unes atzavares, com els pell-roges muntaven els presoners a cavall i se'ls emportaven cap a la selva galopant frenèticament i disparant trets en l'aire en celebració del seu triomf.

6. Hans reflexionà breus moments i es decidí. Calia salvar fos com fos als presoners i sense mesurar els riscos que s'exposava emprengué la marxa en seguiment dels indis.

(Seguirà)